

ضرورت تشکیل شوراهای مردمی برای خروج از بحران

جعفر ابراهیمی

در حالی مردم ایران از شمال تا جنوب و از غرب تا شرق درگیر سیلاب شده اند که اگر مدیریت کلان کشور ناکارآمد و آلوده به فساد نبود و مسئولان ریز و درشت فاسد نبودند بی شک سطح بحران و پیامدهای ناگوارش که تاکنون منجر به مرگ تعدادی از هموطنان و خسارت‌های عظیم شده است می توانست کمتر از این باشد.

اگر چه عامل طبیعی در وقوع بحران اخیر موثر و مهم است اما این فساد ساختاری، بی تدبیری‌ها، بی کفایتی‌ها و عدم پاسخگویی مسئولان است که وضعیت را این چنین بغرنج نموده است

مردم در حالی با همبستگی جمعی و ایجاد **شوراهای مردمی** در حال نجات زندگی خود هستند که مسئولان بی تدبیر یا غایبند و یا به قول سیل‌زدگان تنها برای گرفتن عکس در مناطق بحرانی حاضر می شوند

در بحران اخیر بر خلاف زلزله سرپل‌ذهاب خبری از سلبیریتی‌ها هم نیست اصولاً کسانی که متخصص شوآف هستند در جایی که نمی توانند با سیل عکس سلفی بگیرند و حساب بانکی آنان مسدود می شود حاضر نمی شوند. ستاره‌های سینما و ورزشی که خود محصول شرایط موجود و در اکثر موارد برخوردار از رانت هستند این جماعت عملاً نمی توانند در جایی که نیاز به تغییر رویکردهای بنیادین برای تغییر شرایط است مداخله مثبت نمایند و لاجرم راهکار عینی و ملموس را باید از تجربه زیسته کسانی جست که خود درگیر بحران هستند یا تجربه مثبت مداخله در بحران را دارند و حضور فعالان مدنی و بومی در کنار مردم می تواند شکلی از ساماندهی مردمی را ممکن سازد و به خلق اشکالی از کار جمعی منجر شود. که تا امروز در هیچ دستورالعمل مداخله ای دیده نشده است

دیدن صحنه های شوق انگیز همیاری مردمی برای ایجاد سیل‌بند در جایی که سیاست های غلط مسیر سیل را به سوی خانه های مردم هدایت نموده است، آخرین تلاش‌ها برای نجات باقیمانده زندگی به زیر آب رفته است. گویی اینجا همانجایی است که حاکمیت می کوشد نشان دهد که می‌تواند و می‌خواهد حوزه و مسئولیت خود را تمام و کمال به مردم بسپارد

پیشتر و در یادداشت های متعدد همواره تاکید نموده ام که دولت و حاکمیت تاکنون کوشیده اند در حوزه های غیرسیاسی از خود سلب مسئولیت کنند و با کالایی سازی منابع و خدمات اجتماعی وظایف خود را به دوش مردم اندازند. این در حالی است که حاکمیت حاضر نیست حتی یک گام کوچک از نفوذ سیاسی و سیطره ایدئولوژیک خود عقب نشینی نماید.

بخشی از شرایط اسفناک و بحرانی امروز ناشی از کالایی سازی منابع طبیعی و تخریب هدفمند محیط زیست با هدف کسب سود بیشتر است جایی که دولت باید از محیط زیست و منافع اکثریت حمایت کند به سود بنگاه های اقتصادی دولتی، نظامی، خصولتی و وابستگان ایدئولوژیک و سرمایه داران عقب نشینی کرده است و طبیعی است این شیوه حکمرانی نه می خواهد و نه قادر است در مواقع بحرانی از شهروندان حمایت نماید و بخاطر رویکرد سیاسی، امنیتی و سود محور به امر **مشارکت مردمی** و موضوع همیاری و کمک فعالان مدنی در شرایط بحران؛ با حضور دانشجویان برخورد امنیتی می کند.

با تمام این تفاسیر و محدودیت ها و با توجه به سطح بحران، فعالان صنفی و مدنی با تمام محدودیت ها می توانند در کنار مردم و برای نجات مردم موثر باشند.

در **گام اول** تشکیل شوراهای و سازماندهی همیاری مردمی و کانالیزه کردن کمک ها در مسیر درست و کمک به نجات جانها در شرایط کنونی یک ضرورت است ضرورتی که مردم مناطق سیلزده به درستی آن را درک کرده و اقدام نموده اند.

در **گام بعدی** بایستی از طریق شوراهای، مردم محلی را برای استیفای حقوق، قدرتمند نمود همانطور که هموطنی در واکنش به اخراج استاندار گلستان گفت: شما می گوئید اخراجش کردیم باید محاکمه شوند.

حقیقت این است در کشوری که خود مسئولان به فساد کلان و ساختاری اعتراف می کنند و اقلیتی فاسد بر جان و مال مردم چنگ اندازی نموده، سرمایه های این مملکت را به غارت می برند و پاسخ عدالتخواهان از معلم تا کارگر و از دانشجو تا فعال محیط زیست، زندان و شکنجه است، مردم چاره ای جز سازماندهی و متشکل شدن ندارند. در چنین شرایطی اگر صادقانه دنبال راهکار عینی و ملموس برای خروج از بحران هستیم ایجاد **شوراهای مردمی** یگانه پاسخ است.

کانال تلگرامی معلمان